19/03/2023

Γιατί ο Σταυρός;

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ποιος, αλήθεια, λέει στους οπαδούς του ότι για να τον ακολουθήσουν θα πρέπει ν' αρνηθούν τον εαυτό τους και να σηκώσουν το σταυρό τους, χωρίς να ρισκάρει να μείνει μόνος;

του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Ποιος θα τολμήσει να αρνηθεί τον εαυτό του, δηλαδή τα χαρίσματά του, τις επιθυμίες του, τα θέλω του, επειδή το ζητά ο Θεός του;

Ποιος αγόγγυστα θα σηκώσει το σταυρό του, μικρό ή μεγάλο, στηριγμένος στο λόγο του Εσταυρωμένου;

Κι όμως! Εκατομμύρια το έχουν κάνει! Ωστόσο αυτό δεν είναι λόγος ικανός να σε ωθήσει να Τον ακολουθήσεις κι εσύ «αρνούμενος τον εαυτό σου και σηκώνοντας το σταυρό σου». Ο λόγος είναι μόνο προσωπικός, στηριγμένος στη σχέση με το Χριστό ως θεανθρώπινο πρόσωπο.

Αθόρυβα, καρδιακά, αποφασίζεις να πεθάνεις για χάρη των λόγων Του, για χάρη

του προσώπου Του. Όπως δεν καθορίζεται ο έρωτας, έτσι και δεν χωρά σε καλούπια η επιθυμία να Τον ακολουθήσεις.

Ο Σταυρός του Κυρίου! Η δυναμική της θυσίας Του για χάρη των αγαπημένων! Δέχεται τους εμπαιγμούς, την εγκατάλειψη των οικείων, την προδοσία, την αποτυχία του έργου Του, τη μοναξιά και την άρνηση, για να γευτεί, τελικά, την «εις Άδου κάθοδόν» Του.

Ο σταυρός του καθενός μας! Η ευκαιρία να εκφράσουμε την αγάπη μας, την αφοσίωσή μας, την πίστη και την ελπίδα μας σ' Εκείνον που πεθαίνει χωρίς εμάς. «Δια των λόγων των χειλέων σου εγώ εφύλαξα οδούς σκληράς»: "Επειδή το είπες Εσύ, εγώ ακολούθησα δύσκολους, σκληρούς δρόμους". Γιατί ό,τι γίνεται για το Χριστό ελκύει τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, θα μας επισημάνει ο «άγιος της χαράς», ο Άγιος Σεραφείμ.

Κι έτσι ο σταυρός μας γίνεται ελαφρύς, εύκολος. «Δια του Σταυρού ήλθε χαρά εν όλω τω κόσμω». Το καταλαβαίνεις, το ζεις μαζί με τους αγίους, παλαιότερους και σύγχρονους.

Στη σκληρότητα του σταυρού, αν υπομένεις μ' εμπιστοσύνη στο Θεό των Πατέρων σου κι αν ελπίζεις προσμένοντας την ανάστασή σου, θα βιώνεις την υπέρλογο χάρη που χαρίζει ειρήνη και ανάπαυση καρδιακή.

Όταν προβάλλεται ο Σταυρός του Κυρίου στο μέσο του ναού είναι για να μας τονίσει πως ο δικός μας Θεός δεν ζητά από τους «ακολουθούντας Αυτόν» ό,τι ο ίδιος δεν έζησε. Σε καλεί να πορευτείς το δρόμο που βάδισε πρώτα Αυτός. Γι αυτό δεν χωράει παράπονα ούτε «γιατί Θεέ μου;». Κι ακόμα, νιώθεις πως δεν είσαι μόνος κι ας κατεβαίνεις κάποιες φορές στον Άδη του εαυτού σου.

Φαίνεται πως η ζωή του κάθε ανθρώπου «όπου γης» είναι συνυφασμένη με πόνο και δάκρυ. Με τον Εσταυρωμένο μεταποιείται σε αναμονή ανάστασης «νυν και αεί». Δεν γίνεται όλη η ζωή μας να είναι πόνος ούτε, βέβαια, και χαρά. Άλλοτε το ένα κι άλλοτε το άλλο.

Τα φαινόμενα και η λογική αυτό δείχνουν. Όμως, η Εκκλησία μιλά για χαρμολύπη. Αναδεικνύει, στο πρόσωπο του ιδρυτή και των μελών της, τη «χαρά δια του σταυρού». Η πείρα βεβαιώνει πως με το Χριστό όλα γίνονται εύκολα, απλά, ευλογία.

Χωρίς εξηγήσεις και δικαιολογίες , στηριγμένος στην επιθυμία σου να Τον ακολουθήσεις, δέχεσαι τις δυσκολίες της ζωής ως μέσα για να θεραπευτείς από τις ψυχικές ασθένειές σου, να πας παρακάτω, να γευτείς την πληρότητα του

προσώπου σου ενωμένος με το Θεό και τους ανθρώπους.

ΠΗΓΗ: www.pemptousia.gr